

ΣΤΗ ΣΤΥΜΦΑΛΙΑ

Μάης... 15

Κι' ὅμως ὁ ἥλιος δὲν ἔλαμπε, ὁ οὐρανὸς δὲν μᾶς χαμογελοῦσε καταγάλανος, οἱ σπαθάτες ἥλιαχτίδες δὲν ἐπαιζάν με τὰ φυλλώματα, τ' ἀγριολούλουδα, τὰ καθάρια νερά.

Βαριά, φορτωμένα βροχή οὐνεφα, ἀργοδιάβαιναν κάτω ἀπὸ ἕναν ἀσάλευτο, γκριζο οὐρανὸ καὶ χάνονταν πίσω ἀπὸ κάποια θουνοκορφή. Ὅλα ἕνα γύρω μιά ἀτελείωτη πράσινη ἀρμονία, μὰ πράσινη χωρὶς λάμψη, χωρὶς πνοή, ἀτονη σὰν τὸν ἀχρωμο οὐρανὸ. Πέρα σὸ βάθος ἡ Ζήρεια σκυθρωπή, τυλιγμένη στὴν καταχνιά. Λίγες ἀσπρες πινελιές σὲ μιά γυμνή κορφή, χιόνια πού δὲν πρόφτασαν νὰ λυώσουν. Ἀπότομοι σταχτοκόκκινοι βράχοι δεξιά ἀριστερά, μπροστά μας. Κάτω, οἱ καλοδουλεμένες πεδιάδες φάνταζαν χαλιά ἀπέραντα, πράσινα γεωμετρικὰ σχέδια πάνω σὸ καφέ τῆς γῆς. Κι' ἀνάμεσά τους, χαρούμενη ἀντίθεση στὴν σκοτεινιά τ' οὐρανοῦ, πρόκληση καὶ παράπονο μαζί, οἱ φλογάτες παπαροῦνες πού ἐδῶ μοιάζουν χαλι κατακόκκινο, πιὸ πέρα ἀνακατεύονται με τὶς ἀσπρες μαργαριτούλες, τὰ κίτρινα ἀγριολούλουδα, τ' ἀνθισμένα λουμίγια.

Τὰ νερά τῆς Λίμνης ἀκίνητα, ἔχουν κι' αὐτὰ τὸ χρῶμα τ' οὐρανοῦ. Μιά βαρκούλα με κόκκινο πανί, μόνον σημάδι ὅτι εἶναι ζωντανή.

Μὰ τὸ ποταμάκι εἶναι φλύαρο. Κυλάει τὰ διάφανα νερά του σεκοντάροντας με σιγανὸ μурμουρισμα—νὰ φοβόταν ἀραγε μήπως θυμώση τὸν βαρύθυμο οὐρανὸ; —τὰ βατραχάκια πού κοάζουν, σιγοψυθιρίζοντας στὶς ἰτιές καὶ τὰ πλατάνια, πού γέρνουν πάνω ἀπὸ τὰ πεντάκαθαρα νερά του.

Κι' ὅμως ἡ βαρυθυμιά τῆς μέρας δὲν κατάφερε νὰ μπεῖ στὴν ψυχὴ μας. Λίγη μурμουρά, στὴν ἀρχή, γιὰ τὸν καιρὸ. Μετὰ τὸν «ἀγνοήσαμε». Κεφάλτοι ξεκινήσαμε νὰ... ἀνακαλύψουμε τὴ λίμνη, ἀφήνοντας τοὺς λίγους «φρόνιμους» νὰ μᾶς περιμένουν σὸ καφενεῖο. Ἀκολουθήσαμε τὸ ποταμάκι, γλυστρήσαμε στὴ λασπερὴ ὄχθη του, χωθήκαμε ὡς τὸν ἀστράγαλο σὸ νερό, παλαίψαμε με κάτι σπασμένα κλαριά πού μᾶς ἐφράζαν τὸ δρόμο καὶ φθάσαμε γοητευμένοι ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τοῦ τοπίου καὶ τὴν περιπέτεια στὴν... ἀσφαλτο. Ἡ λίμνη ἦταν ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά... Βρήκαμε τὰ ἐρείπια τῶν ἀρχαίων ναῶν. Μὰ δὲν ζέραμε

ΕΛΕΝΗΣ Ν. ΣΤΑΜΟΥΛΗ

τί νὰ πρωτοθαυμάσουμε, αὐτὰ τὰ ἴδια ἢ τὶς κουρελοῦδες πού στέγγωναν ἀπλωμένες σὸ φράκτη τοῦ περιβόλου ἢ... (ὄχι ὅμως κρίσεις, εἶναι ἄλλο θέμα αὐτό).

Καὶ ζανά, μέσα στὴν ἴδια γκριζα σκοτεινιά, ξεκινήσαμε γιὰ τὴν Καστανιά. Μᾶς ὑποδέχεται φλυαρώντας ἡ βρύση τοῦ χωριοῦ. Τὰ ἔλατα με τ' ἀπλωμένα τους κλαριά ἐμοιάζαν ν' ἀπολογοῦνται γιὰ τὴν σκυθρωπιά τ' οὐρανοῦ, γιὰ... Μὰ δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ κουβέντα. Πεινάμε. Οἱ περισσότεροι παίρνουν τὸν ἀνήφορο γιὰ τὸ Τουριστικὸ. Τῶν «φρονίμων τὰ παιδιά» ψάχνουμε νὰ βροῦμε μιά γωνιά νὰ φᾶμε τὸ δικό μας. Τὴν βρίσκουμε, ἕνα τόσο δᾶ πλάτωμα καταπράσινο, ἕνα δέντρο στὴ μιά του ἀκρὴ καὶ ἕνα ὀλοκίτρινο χαλι ἀπὸ χαμομήλι τριγύρω. Μὰ δὲν προφταίνουμε νὰ τὴν χαροῦμε. Οἱ ἄλλοι γυρίζουν μωτρωμένοι καὶ πιὸ πεινασμένοι. Τὸ Τουριστικὸ δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς φιλοξενήσει. Πίσω λοιπὸν γιὰ τὸ Καρτέρι με τὴν ἐλπίδα ὅτι κάτι θὰ ὑπάρχει ἐκεῖ. Καὶ ὑπάρχει. Βρίσκουμε κι' ἐμεῖς μιά ἄλλη γωνιά. Εἶναι πολὺ πολὺ ὁμορφ... φτάνει νὰ μὴν δρέξει. Μὰ ἡ πράσινη ἀρμονία γύρω μας εἶναι ἐπιβλητικὴ, ἀκόμη καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλή τῆς βροχῆς.

Καὶ πάλι τὸ αὐτοκίνητο τρέχει. Καὶ πάλι μπροστά, δεξιά, ἀριστερά ἀπότομοι σταχτοκόκκινοι βράχοι, δέντρα πού κρέμονται στὴν ἀκρὴ τοῦ γκρεμοῦ, ἀμπέλια. Εἴμαστε σὸ θροφαρί. Καλόκαρδοι χωρικοὶ μᾶς καλοσωρίζουν. Ξέρουν νὰ φτιάχνουν ἐδῶ καλὸν καφέ. Καὶ εἶναι ὥρα γιὰ καφέ. Μὰ ὄχι γιὰ ὄλους. Οἱ πεζοπόροι δὲν κάθονται. Σκορπίζουν δεξιά κι' ἀριστερά. Παίρνουμε τὸ μονοπάτι σχεδὸν στὴν τύχη. Μᾶς φέρνει σὸ γκρεμό. Κάτω ἡ βαθειά, καταπράσινη χαράδρα, ἀγρια καὶ σκοτεινή, πιὸ ἀπειλητικὴ ἀπὸ τὸ μαῦρο οὐρανὸ. Δὲν ἔχει ἀγριολούλουδα ἐδῶ νὰ μᾶς θυμίσουν τὸ Μάη. Τὸν τραγουδοῦν ὅμως τὰ πουλάκια.

Δὲν εἶναι τὸ σούρουπο πού μᾶς θυμίζει ὅτι πρέπει νὰ φύγουμε. Ἐνας γέρο-χωρικὸς περνᾶ δίπλα μας καὶ μᾶς καλοπερίζει. Τὸν ἀντικαιρετοῦμε καὶ ξεκινᾶμε. Πρέπει νὰ κόψουμε καὶ τὶς

(Συνέχεια στὴ σελ. 16)

Σ τ υ μ φ α ἡ ί α

(Συνέχεια από τή σελ. 10)

λαγομηλιές που είδαμε καθώς ερχόμα-
σαν.

Τώρα γυρίζουμε στην 'Αθήνα. Δεν έ-
χουμε ακόμη φτάσει στον παραλιακό
δρόμο όταν ξαφνικά, μέσα στη σκοτει-
νιά, μία ρόδινη ανταύγια μας ξαφνιάζει.
'Ο ήλιος που δύει διαλύει τὰ σύννεφα
βάφοντας τὰ πάντα, τούς βράχους, τὰ

δέντρα, κόκκινα. Αὔριο θᾶναι ὁμορφ
μέρα.

Γιατί είναι Μάης. 15 τοῦ Μάη τοῦ
1966.